

К.і.н., доцент Рощина Л.О.

Донецький національний технічний університет, Україна

Реформування системи вищої освіти в Україні й самореалізація студента

З 2006 року в Україні активно проводиться реформування системи вищої освіти, метою якого є підвищення її якості та визнання українських дипломів у європейських країнах. Засобом реформування української вищої школи є її модернізація за європейським взірцем. Саме з цією метою Україна приєдналася до Болонської конвенції, основне завдання якої – приведення вищої освіти в європейських країнах до єдиних стандартів і критеріїв, а також створення єдиного освітнього простору. Актуальність теми не викликає сумнівів, оскільки процес реформування продовжується й сьогодні. Він супроводжується труднощами, проблемами і тривалою полемікою щодо його доцільності. **Метою** даного дослідження є аналіз особливостей реформування системи вищої освіти в Україні, її вплив на рівень самореалізації студента як професіонала.

Болонський процес – шлях до розвитку і подальшої інтеграції України в європейське співтовариство, оскільки єдині стандарти у сфері освіти є одним з ключових чинників глобалізації. Також це шлях до спільної діяльності вчених різних країн, який повинен привести до підйому науки на якісно новий рівень [1, 112]. Реалізація вимог конвенції приведе до інтеграції України в науково-освітній простір Європи з його структурами додаткового фінансування, мобільністю викладачів і студентів, підвищенням рівня освіти в державі.

Основним плюсом Болонської системи є перехід до нової парадигми вищої освіти, суть якої полягає в зміні суб'єкт-об'єктних відносин між викладачем і студентом, на суб'єкт-суб'єктні. Іншими словами, викладач вже є не стільки вчителем, скільки тренером, допомагаючи студенту вчитися самостійно. В результаті цих відносин студент одержує знання, уміння і навички, а викладач удосконалює свою майстерність. Навчальний заклад

мобілізує студентів, а не просто забезпечує викладання, як раніше. Якщо радянська парадигма навчання передбачала розробку нових програм і курсів з подальшою трансляцією їх студентам, то нова припускає створення середовища, спрямованого на самопідготовку, оцінку знань на початку, в середині та в кінці курсу, роботу з кожним студентом. Результатом роботи студента є отримання кредиту, який свідчить про рівень засвоєних знань, що стимулює студента бути активним агентом навчального процесу, до пошуку і накопиченню знань.

Недоліки впровадження Болонського процесу очевидні, оскільки положення Болонського договору важко реалізуються в українських умовах. Сьогодні український варіант системи вищої освіти є гібридом болонської й радянської освітніх систем, наслідком чого є продовження стрімкого падіння якості освіти, скорочення аудиторного навантаження і не зовсім чітке розуміння як студентами, так і самими викладачами ідей нової системи. Ефективному впровадженню реформи заважають два факти, які урядовці намагаються завуалювати за безліччю рекомендацій, ухвал і змін. По-перше, відсутність реальних і адекватних капіталовкладень в систему освіти не в змозі компенсувати ніяка реформа, навіть найефективніша. Наслідком цього є той факт, що ВНЗ “витягають” неуспішних студентів, щоб виконати план набору або просто утримати контрактника, який платить за навчання. Результатом цього є отримання диплома некваліфікованими фахівцями і їх неконкурентоспроможність не тільки на європейському ринку праці, але і на внутрішньому. По-друге, структура науково-освітніх рівнів не відповідає стандартам Болонської системи. Причому, якщо взяти до уваги положення про два цикли освіти, то тут ми стикаємося з проблемою недооцінки рівня бакалавра як з боку студентів, так і з боку працедавців. В цілому, для західних освітніх систем рівень бакалавра є підставою вважати людину фахівцем. В Україні ж до цього рівня освіти відносяться, як до незакінченої вищої освіти.

Спроби наближення вітчизняної системи освіти до стандартів європейських вимог привели до ще більшого заплутування структури

кваліфікаційних рівнів, не змінюючи змістовної частини навчальних планів. Створилася така ситуація, що бакалавр і магістр є урізаним і трохи розширеним варіантами рівня фахівця і не забезпечують студента необхідними компетенціями, які допомагають розвинути творчий потенціал людини.

Ще одним пережитком старої парадигми освіти є переважання в окремих ВНЗ аудиторної форми навчання над самоосвітньою, що позбавляє як викладача, так і студента часу на самостійний пошук інформації і творчу роботу. В європейських університетах самостійна робота студента є основним видом роботи. На першому і другому курсах на неї відводиться удвічі більше часу, ніж на роботу в аудиторії. На третьому і четвертому курсі це співвідношення досягає 1:4. Фактично самостійна робота займає весь час студента, окрім двох-трьох щоденних аудиторних занять по 50 хвилин на старших курсах. Саме тому центром студентського життя є не аудиторія, а бібліотека, що працює цілодобово без вихідних [2, 5].

Таким чином, українська система вищої освіти знаходиться у стадії активного реформування. Відбувається інтенсивне упровадження нових стандартів в систему навчання і адаптація європейських норм до особливостей українських реалій. Основними проблемами є низьке фінансування системи освіти, що неминуче приводить до пониження її якості. Крім того, розвитку системи заважає консерватизм і нерозуміння цінностей реформи багатьма викладачами і студентами. Не дивлячись на це, необхідність реформування не викликає сумнівів у зв'язку з прагненням України до інтеграції в європейське співтовариство. Саме Болонській процес, при всіх його недоліках, може позитивно вплинути на систему освіти в цілому, при цьому не варто чекати блискавичного результату, оскільки українське суспільство знаходиться на стадії активного засвоєння європейських цінностей, тому перелом в освіті хворобливо сприймається суспільством, але він необхідний.

Однією з основних ідей Болонського процесу є забезпечення всестороннього розвитку студентів, створення умов для розкриття їх творчих можливостей і прояву індивідуальності. Адже сьогодні перед вищою школою

дуже гостро стоїть проблема підготовки майбутніх фахівців, які повинні бути не тільки кваліфікованими в своєму професійному напрямку, але і справжніми інтелектами, носіями загальнолюдських і національних цінностей. Основною задачею вищої освіти є не тільки надання суб'єктам навчання форматизованих знань, а й створення таких умов, які б сприяли засвоєнню кожним студентом засобів взаємодії з сучасним світом, побудові власної системи цінностей, яка узгоджується з гуманістичними цінностями суспільства [3, 189]. Об'єднання ж європейської освіти в рамках реалізації Болонського процесу більшою мірою обумовлює необхідність заміни інформаційно-діяльної моделі освіти на діяльно-ціннісну модель, для якої ведучою формою активності студента стає самостійна робота. Саме тому однією з складових нової реформи є скорочення аудиторних занять на користь збільшення часу для самостійного навчання студента.

Самостійна робота припускає не тільки формування у студентів уміння вільно орієнтуватися в потоці наукової інформації, але також прищеплення активності й самостійності як необхідних умов для подальшого самонавчання, самовиховання, саморозвитку, самоосвіти й самореалізації, формування ціннісної культури. Саме цей вид роботи сприяє пробудженню інтересу до пізнавальної діяльності. Самостійна робота забезпечує ціннісний аспект завдань, формування мотивації, можливість альтернативного вибору і коректної розстановки пріоритетів задач, які необхідно виконати [4, 98]. В самостійній роботі якнайбільше можуть виявитися мотивація навчання, цілеспрямованість, а також самоорганізація, самоконтроль й інші особові риси студента. Крім того, якість освіти сучасної людини слід оцінювати, перш за все, відповідно до ступеня його творчого відношення до знань і уміння самостійно їх здобувати. Виховання самостійності у суб'єктів навчання дозволяє забезпечити ефективність навчального процесу і сформувавши важливі риси майбутнього фахівця – відповідальність, працьовитість, ініціативність, творчість.

Проте в процесі втілення ідеї переважання самостійної форми навчання слід враховувати цілу низку чинників, таких як особливості історичного

розвитку системи освіти в державі, ментальність, економічні можливості. По відношенню до України варто сказати, що перехід до даної форми навчання зв'язаний, перш за все, із сферою фінансування. Результатом недоліку фінансування є відсутність можливості забезпечити студентам гідні умови для самореалізації. Також через недостатнє фінансування ВНЗ прагнуть повернути і утримати якомога більше студентів-контрактників, незалежно від рівня їх підготовки, що істотним чином знижує мотивацію студента до навчальної діяльності.

Проблеми, народжені економічною ситуацією в країні, можуть бути вирішені при наявності високого рівня ціннісних орієнтацій. Адже шлях формування ціннісних орієнтацій може відбуватися як від потреби до цінності, так і навпаки: переймаючи від людей точку зору на щось як на цінність, гідну того, щоб орієнтуватися на неї в своїй поведінці й діяльності, тим самим людина може виробити в собі нові потреби в пізнанні і самореалізації себе перш за все як професіонала. В цьому плані велику роль відіграє особа викладача, оскільки саме вона значною мірою сприяє виробленню цих навичок.

Основними ідеями Болонського процесу є його сприяння самореалізації студента як майбутнього професіонала в творчому плані і виробленні у нього ціннісних орієнтацій, спрямованих на користь суспільству. Результатом цього повинне стати підвищення якості освіти, що приведе до більшого ступеня відповідності випускників ВНЗ запитам працедавця. Також в результаті навчання в рамках Болонської системи людина засвоює навички самоосвіти, які може використовувати впродовж всього життя, оскільки з появою нових технологій і методів частина знань, отриманих у ВНЗ, безумовно застарівають.

Сучасність диктує нові умови для реалізації молодої людини як фахівця. Він повинен бути націлений на розвиток відомих і пошук нових ідей, уміти швидко адаптуватися до змін в суспільстві, бути готовим до ухвалення рішень в умовах невизначеності, уміти психологічно грамотно спілкуватися з колегами, виконувати колективну роботу. Тому навчальний процес у ВНЗ повинен бути орієнтований не тільки на передачу знань, але і на формування ціннісної

культури студентів, підготовки молодих людей до самостійної діяльності в демократичному суспільстві, створення умов для розвитку таких важливих якостей, як ініціативність, відповідальність, творчість, здатність самостійно орієнтуватися в життєвих ситуаціях і самостійно здійснювати вибір подальшого життєвого шляху [5, 1].

Процес самореалізації студента як професіонала та його успішна навчальна діяльність залежать від безлічі зовнішніх і внутрішніх психологічних чинників. Такими чинниками є стан здоров'я, матеріальне положення, форма навчання, темперамент, адекватність початкових уявлень про специфіку навчання у ВНЗ тощо. Тому реформування передбачає перехід до особово спрямованої моделі навчання, де враховуються індивідуальні схильності кожного студента і надається простір для його творчої самореалізації, усвідомлення свого місця в суспільстві.

Таким чином, серед основних переваг, які несе в собі Болонській процес, можна виділити переважання самостійної форми навчання над аудиторною, формування ціннісної культури студентів, особовий підхід до процесу навчання, які при правильному підході до їх упровадження, поза сумнівом, принесуть позитивні результати. Проте слід чітко усвідомлювати, що через ментальні особливості нашого суспільства, економічні здатності нашої держави цей процес не принесе блискавичного ефекту. Потрібен час, щоб відбувся перелом в структурі цінностей всього суспільства. Адже на даний момент освіта в сучасній системі цінностей українського суспільства займає лише шосте місце, в той час, як в європейських країнах освіта стоїть на другому місці, поступаючись в ієрархії цінностей місцем тільки власності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Плигин А.А. Личностно-ориентированное образование: история и практика: Монография / А.А.Плигин. – М.: „КСП+”, 2003. – 432 с.
2. Карась М. Студент на всю Європу / М. Карась // Україна молода. – 2008. – № 55. – С. 4-8.
3. Волович В. Болонський процес і нова парадигма освіти в Україні / В.Волович // Соціологія: теорія, метод, маркетинг. – 2009. – №4. – С. 189 -199.
4. Митрофанов С. Плюсы и минусы «болонского процесса» / С. Митрофанов // Русский журнал.– 2009. – № 3. – С. 98-102.
5. Згуровський М.З. Зміст і головні складові Болонського процесу / <http://www.ntu-kpi.kiev.ua/education/charta.html>. – 23.01.2013р. – 20.04.